

Ingen fagutvikling uten forskning

An-Magritt Aanonsen

President Norsk Psykologforening

Forskning er nedprioritert i årets forslag til statsbudsjett. Dermed kommer vi enda lengre fra målet om å være på nivå med EU-landene.

Forskning innenfor psykisk helse burde være et stort satsingsområde. Stortingsmelding 25 (1997–98) *Åpenhet og helhet*, oppsummerte at kunnskapen om behandling av psykiske lidelser var fragmentert og svært mangelfull. Ti år etter er vi ikke kommet så mye lengre. Samtidig er psykiske helseplager økende og bidrar i stor grad til sykmeldinger og uføretrygd. Det fins så mange gode grunner til å øke forskningen på dette området, ikke redusere den.

Det er lagt inn krav til forskning i helseforetakene – det er bra, og det har også styrket forskningen innenfor psykisk helse. Men oppmuntringen som har vært gitt blir lett til frustrasjon og manglende motivasjon når bevilgningene reduseres.

Opptrappingsplanen for psykisk helse har på bidratt til å rette opp noen mangler. Men det er flest kvantitative mål, som antall behandlede pasienter, økning i antall ansatte og lengden på ventelister, som dokumenteres. Behovet for økt kunnskap om hvordan behandlingen virker og hva som kan forebygge tilbakefall, er åpenbar. Vi trenger også mer kunnskap om hvordan vi best kan implementere ny kunnskap i etablerte behandlingssystemer.

En annet signal om manglende prioritering av forskning er det lave lønnsnivået for forskere. I dag er en psykologforskerlønn lavere enn klinikerens. Med dagens lønnsnivå er det stor fare for at de beste forskeremnene velger bort forskning. For at forskningen skal oppfattes som viktig og verdifull for samfunnet, og for den enkelte forsker, må den prioriteres i statsbudsjettet og gjennom lønnen forskeren får.

Til slutt: Et lyspunkt i statsbudsjettet i forhold til psykisk helse må nevnes. Det er forslaget om at Divisjon for psykisk helse på Folkehelseinstituttet får økt bevilgningene til neste år og kan øke sin forskningsinnsats.